

КРИМІНАЛЬНО-ПРОЦЕСУАЛЬНЕ ПРАВО ТА КРИМІНАЛІСТИКА**КОРЧЕВА Т. В.,**кандидат юридичних наук,
асистент кафедри кримінального процесу
(Національний юридичний університет
імені Ярослава Мудрого)

УДК 343. 132

**ОКРЕМІ ПИТАННЯ ЩОДО ВДОСКОНАЛЕННЯ ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ПОРЯДКУ
ВІДКРИТТЯ МАТЕРІАЛІВ ІНШІЙ СТОРОНІ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ**

Статтю присвячено дослідженню актуальних для практики і теорії кримінального процесу питань щодо вдосконалення процесуального порядку відкриття матеріалів іншої сторони на етапі закінчення досудового розслідування за чинним Кримінальним процесуальним кодексом України.

Ключові слова: відкриття матеріалів, прокурор, слідчий, підозрюваний, доступ до матеріалів.

Статья посвящена исследованию актуальных для практики и теории уголовного процесса вопросов совершенствования процессуального порядка открытия материалов другой стороне на этапе окончания досудебного расследования по действующему Уголовному процессуальному кодексу Украины.

Ключевые слова: открытие материалов, прокурор, следователь, подозреваемый, доступ к материалам.

To research relevant to the practice and theory of criminal procedure issues for improving procedural order discovery materials to the other party on the stage of completion of pre-trial investigation of the current Criminal Procedural Code of Ukraine.

Key words: discovery materials, prosecutor, investigator, suspect, access to materials.

Вступ. Кримінальний процесуальний кодекс України (далі – КПК) передбачає чотири форми закінчення досудового розслідування: закриття кримінального провадження; звернення до суду з клопотанням про звільнення особи від кримінальної відповідальності; звернення до суду з обвинувальним актом; звернення до суду з клопотанням про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру (ст. 283 КПК). Кожна з зазначених форм має свій процесуальний порядок, який включає комплекс процесуальних дій та прийняття рішень, регламентованих КПК. Так, закінчення досудового розслідування у формі звернення до суду з обвинувальним актом, клопотанням про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру передбачає процесуальний порядок відкриття матеріалів іншої сторони, який складається з наступних етапів:

1) повідомлення підозрюваному, його захиснику, законному представнику та захиснику особи, стосовно якої передбачається застосування примусових заходів медичного чи виховного характеру про завершення досудового розслідування та надання доступу до його матеріалів;

2) безпосередньо надання сторонами одна одній доступу до матеріалів досудового розслідування;

3) повідомлення прокурором або слідчим за його дорученням потерпілого, цивільного позивача, його представника та законного представника, цивільного відповідача, його представника про відкриття сторонами кримінального провадження матеріалів, після чого зазначені суб'єкти мають право ознайомитися з ними в порядку, визначеному частинами 7–8 ст. 290 КПК.

Наявність у КПК положень щодо закінчення досудового розслідування у формі звернення до суду з обвинувальним актом, обумовлює виконання процесуальних дій, серед яких є ті, що продовжують традиції КПК 1960 р., а також ті, які по суті є новелами для вітчизняного законодавства. Відкриття матеріалів іншій стороні, що регламентовано ст. 290 КПК, є новим явищем в українській правовій системі.

Запровадження в КПК принципово нової процесуальної процедури обумовлює актуальність обговорення її положень, що створює необхідні умови для подальшого удосконалення кримінальних процесуальних норм, а також практичного їх застосування.

Розгляду проблемних питань, пов'язаних з закінченням досудового розслідування, ознайомленням учасників кримінального процесу з матеріалами кримінального провадження приділяти увагу багато вчених-процесуалістів. Серед робіт, що були присвячені цій темі, слід назвати праці Ю.П. Аленіна, І.Ю. Гловацького, В.Т. Маляренка, С.Б. Фоміна, Г.В. Юркової та інших науковців. Торкалася цієї проблематики і автор даної статті. Актуальність цих досліджень була виправдана, як під час дії КПК 1960 р., так і з прийняттям у 2012 р. нового КПК України. Сподіваємося, що подальше обговорення деяких положень чинного КПК дозволить визначити і охарактеризувати проблеми, що виникають на етапі закінчення досудового розслідування, у процесі виконання процесуальних дій, які його супроводжують.

Постановка завдання. Метою даної роботи є аналіз окремих положень щодо процесуального порядку відкриття сторонами кримінального провадження матеріалів, якими супроводжується звернення до суду з обвинувальним актом, дослідження прав і обов'язків сторін, які приймають у ньому участь, і на підставі визначення проблем, внесення авторських пропозицій щодо удосконалення діючого кримінального процесуального законодавства.

Результати дослідження. Ст. 290 КПК визначає загальний порядок відкриття матеріалів іншій стороні з повідомленням про завершення досудового розслідування та наданням учасникам кримінального провадження доступу до його матеріалів [1, 2012 № 4651–У1]. Виходячи з змісту вищезазначеної норми, можна з впевненістю констатувати, що нових особливостей набули як процесуальні дії, які повинні виконати прокурор або слідчий за його дорученням на цьому етапі кримінального провадження, так і процесуальні можливості його учасників, яким повідомляється про завершення досудового розслідування та надається доступ до його матеріалів.

Виконання прокурором і слідчим за його дорученням вимог ст. 290 КПК, які передбачено здійснити перед складанням відповідного процесуального документу, повинно відповідати найвищим вимогам надійності передбачених законом гарантій проти можливих помилок і зловживань, створювати реальні можливості реалізації засад кримінального провадження, таких, як законність (ст. 9 КПК), презумпція невинуватості та забезпечення доведеності вини (ст. 17 КПК), права на оскарження процесуальних рішень, дії чи бездіяльності (ст. 24 КПК), забезпечення права на захист (ст. 20 КПК).

Сутність положень ст. 290 КПК дозволяє дійти висновку про те, що законодавець відносить вимогу надання доступу до матеріалів досудового розслідування з відкриттям матеріалів іншій стороні щодо створення гарантій для реалізації підозрюваним (обвинуваченим) права на захист. Про це свідчить нормативне положення, згідно з яким прокурор або слідчий за його дорученням зобов'язаний надати доступ до матеріалів досудового розслідування, які є в його розпорядженні, у тому числі будь-які докази, які самі собою або в сукупності з іншими доказами можуть бути використані для доведення невинуватості або меншого ступеня винуватості обвинуваченого, або сприяти пом'якшенню покарання (ч. 2 ст. 290 КПК). З цих позицій і пропонуємо розглянути низку окремих питань, що стосуються особливостей повідомлення підозрюваному, його захиснику та законному представнику про завершення досудового розслідування, надання доступу до матеріалів досудового розслідування та відкриття сторонами матеріалів.

Проблеми, що виникають при ознайомленні підозрюваного (обвинуваченого по КПК 1960 р.) з матеріалами кримінального провадження, були предметом дискусії як за часів існування КПК 1960 р., так і з прийняттям КПК 2012 р., у ході якої вченими були висловлені різні точки зору стосовно реалізації обвинуваченим у процесі ознайомлення з матеріалами права на захист. Так, В.Т. Маляренко відстоює чітку позицію, відповідно до якої надійний захист учасниками процесу своїх прав і законних інтересів неможливий без знання матеріалів кримінальної справи, це один з дієвих способів перевірки повноти, всебічності й об'єктивності слідства [2, с. 47].

Аналізуючи загальний порядок повідомлення про завершення досудового розслідування та відкриття матеріалів іншій стороні (відповідно до ч. 1 ст. 290 КПК), більшість вчених визнає, що

повідомлення про завершення досудового розслідування з наданням доступу до його матеріалів з відкриттям матеріалів іншій стороні є процесуальною гарантією здійснення підозрюваним права на захист та одним з засобів перевірки повноти і всебічності проведеного досудового розслідування [3, с. 714]. Але висловлювалася і протилежна позиція. Зокрема Г.В. Юркова вважає, що ознайомлення обвинуваченого з матеріалами кримінальної справи після закінчення слідства не впливає на захист, і у зв'язку з цим можна обмежитися оголошенням обвинуваченому і захиснику про закінчення слідства, а також про те, що він, будучи підсудним і одержавши копію обвинувального висновку, разом з захисником має право ознайомитися з матеріалами кримінальної справи до розгляду справи судом (надається термінологія автора: прим. авт.) [4, с. 12].

Досліджуючи питання про надання доступу до матеріалів досудового розслідування, досить обгрунтовану думку з цього приводу висловлює С.Б. Фомін, який зазначає, що законодавець у новому КПК відмовився від однієї з двох цілей ознайомлення після закінчення розслідування. Відповідно до КПК 1960 р. обвинуваченому і його захиснику надавалося право для того, щоб вони, з одного боку, мали реальну можливість контролювати повноту, всебічність і об'єктивність розслідування кримінальної справи шляхом заявлення клопотань про доповнення слідства, а з іншого боку, готувалися до захисту від пред'явленого обвинувачення при розгляді кримінальної справи в суді. За КПК 2012 р. надання права на ознайомлення спрямоване лише на підготовку сторін до розгляду кримінальної справи в суді [5, с. 22]. Підтримуючи наукову точку зору С.Б. Фоміна, підкреслимо, що відповідно до вимог ст. 218 КПК 1960 р., обвинувачений мав можливість не тільки готуватися до захисту, а й здійснювати свій захист безпосередньо при ознайомленні з матеріалами кримінальної справи (надано формулювання відповідно КПК 1960 р. – прим. авт.). [6, с. 107]. Це наше твердження стосується і сучасних положень ст. 290 КПК 2012 р., хоча заради справедливості слід визнати, що реалізація підозрюваним права на захист при наданні йому доступу до матеріалів, відповідно до чинного КПК, у порівнянні з КПК 1960 р., значно обмежується. Обгрунтуємо це наступним.

Зазначимо, що для підозрюваного, як сторони захисту в кримінальному провадженні, вимагати відкриття матеріалів згідно зі ст. 290 КПК – це його право, передбачене п. 14 ч. 3 ст. 42 КПК, реалізація якого разом з отриманням доступу до матеріалів може викликати необхідність заявляти клопотання. При цьому зауважимо, що на завершальному етапі досудового розслідування наявність права заявляти клопотання може виступати одним з діючих засобів здійснення захисту. Клопотання можуть стосуватися різних питань, які входять у коло інтересів підозрюваного – доповнення досудового розслідування проведенням слідчих (розшукових) дій, зміни кваліфікації, закриття провадження тощо. Значущість для підозрюваного (як і для захисника) цього права досить велика, а ступінь реалізації практично нульова. Пояснюється це тим, що ст. 290 КПК не містить вказівку на право підозрюваного (як і право захисника, який здійснює його захист) при відкритті матеріалів заявляти клопотання. До того ж, чинний КПК не передбачає і проведення після відкриття матеріалів іншій стороні слідчих (розшукових) дій.

Слід звернути увагу на те, що закріплення в п. 12 ч. 3 ст. 42 КПК права підозрюваного заявляти клопотання про проведення процесуальних дій має не спеціальний, а загальний характер і може спровокувати суб'єктивне ставлення щодо наявності цього права в підозрюваного при провадженні процесуальних дій, передбачених ст. 290 КПК. Доречно нагадати, що в ст. 218 «Оголошення обвинуваченому про закінчення слідства і пред'явлення йому матеріалів справи» Кримінально-процесуального кодексу 1960 р., на відміну від чинного КПК, було чітко передбачено, що при ознайомленні з матеріалами справи обвинувачений вправі робити виписки з матеріалів і порушувати клопотання. Думається, що ці позиції КПК 1960 р. заслуговують на впровадження в чинне кримінальне процесуальне законодавство. Наведене дає підстави вважати, що реалізація підозрюваним права заявляти клопотання буде можлива, якщо ч. 4 ст. 290 КПК викласти в наступній редакції: «Надання доступу до матеріалів включає в себе можливість робити копії або відображення матеріалів і заявляти клопотання».

Виконання прокурором або слідчим за його дорученням вимог ст. 290 КПК – це виконання відносно самостійних, але змістовно взаємопов'язаних процесуальних дій, а саме: повідомлення учасників процесу про завершення досудового розслідування; надання доступу до матеріалів досудового розслідування; відкриття матеріалів іншій стороні. Вважаємо, що цьому повинно передувати направлення сторонам повідомлення з інформацією про проведення процесуальної дії (дій), а також винесення прокурором, слідчим постанови про повідомлення підозрюваному, його захиснику, законному представнику про завершення досудового розслідування, відкриття матеріалів з наданням доступу до матеріалів досудового розслідування.

Так, відповідно до чинного КПК, прокурор або слідчий за його дорученням, дотримуючись вимог ст. ст. 111, 112 КПК, складає повідомлення про завершення досудового розслідування, надання доступу до матеріалів досудового розслідування. Такі повідомлення, якщо звернутися до ч. 1 ст. 111 КПК, – є процесуальною дією, за допомогою якої слідчий, прокурор, слідчий суддя чи суд повідомляє певного учасника кримінального провадження про дату, час та місце проведення відповідної процесуальної дії або про прийняте процесуальне рішення чи здійснену процесуальну дію.

Що стосується винесення постанови вищезазначеного нами найменування, варто зазначити, що відсутність у КПК повноважень прокурора, слідчого приймати рішення щодо проведення процесуальних дій (відповідно до ст. 290 КПК) у формі постанови є, на наш погляд, суттєвим недоліком чинного законодавства.

Винесення постанови про повідомлення підозрюваному, його захиснику, законному представнику про завершення досудового розслідування, відкриття матеріалів з наданням доступу до матеріалів досудового розслідування буде цілком виправданим, адже постанова виносить з питань, що визначають рух кримінальної справи, і, відповідно до нормативного змісту ч. 3 ст. 110 КПК, – є формою, в якій приймаються рішення слідчого, прокурора.

Винесення постанови, яка свідчить про прийняття прокурором, слідчим рішення про проведення вищезазначених процесуальних дій, створить можливість оскарження цієї постанови, що є однією з умов забезпечення права підозрюваного на судовий захист. Сказане дає підстави погодитися з точкою зору О.Г. Шилю, яка слушно відмічає, що кримінально-процесуальні рішення мають виключно письмову форму, а тому й предметом оскарження можуть бути лише такі рішення органу дізнання, слідчого та прокурора, які мають саме таку форму (надана термінологія автора – прим. авт.) [7, с. 275].

Слід відмітити, що до прийняття чинного КПК нами розглядалося питання про необхідність винесення слідчим постанови про оголошення обвинуваченому про закінчення слідства і пред'явлення для ознайомлення всіх матеріалів кримінальної справи (надана термінологія КПК 1960 р.: прим. авт.) [8, с. 109]. На теперішній час, як бачимо, це питання не втратило своєї актуальності.

Вважаємо за необхідне висловити особисту точку зору і з приводу питання щодо необхідності фіксування проведення процесуальних дій, які виконуються в межах вимог ст. 290 КПК. Зазначена норма не містить повноважень прокурора або слідчого щодо відповідного фіксування цих процесуальних дій. Разом з тим, звертає на себе увагу те, що за ч. 9 ст. 290 КПК на сторони покладається обов'язок письмово підтвердити факт надання доступу до матеріалів з зазначенням найменування таких матеріалів. Залишається незрозумілим питання про форму і зміст вищезазначеного письмового підтвердження, адже це не може визнаватися формою фіксування, вичерпний перелік яких містить ч. 1 ст. 103 КПК. Вчені-процесуалісти вже звертають на це увагу. Так, Ю.П. Аленін констатує, що закон не визначає певної форми процесуального документу, яким би підтверджувався факт надання доступу до матеріалів провадження, а лише підкреслює, що цей факт повинен бути письмово зафіксований [9, с. 239].

Формою фіксування процесуальних дій, у тому числі і тих, які виконуються відповідно до вимог ст. 290 КПК, слід визнати протокол, який складається з дотриманням ст. ст. 104, 105 КПК і є на цьому етапі основним засобом фіксації факту проведення певної процесуальної дії, її змісту і результатів.

Аналізуючи зміст терміну «протокол», сучасні дослідники пропонують наступне формулювання, відповідно до якого, протокол – це письмовий акт, в якому слідчий, прокурор закріплює відомості про проведення процесуальної дії, її зміст (зокрема, зазначає послідовність дій) та наслідки (отримані в результаті процесуальної дії відомості, важливі для цього кримінального провадження, у тому числі виявлені або надані речі та документи) [10, с. 225]. Таким чином, виходячи з вищезазначеного формулювання терміну «протокол», а також нормативного змісту ст. 103 КПК, яка відносить протокол до форми фіксування кримінального провадження, цілком очевидно, що виконання процесуальних дій, передбачених ст. 290 КПК, повинно фіксуватися саме в протоколі (з обов'язковим зазначенням про це в КПК).

Сказане дає підстави визнати, що наявність протоколу є процесуальним підтвердженням факту проведення процесуальних дій, його складання повинно виключити факти можливих непорозумінь, адже наслідки цих непорозумінь дуже суттєві. Щодо наслідків, достатньо звернутися до ч. 12 ст. 290 КПК, в якій законодавець чітко визначає – якщо сторона кримінального провадження не здійснить відкриття матеріалів відповідно до положень цієї статті, суд не має права допустити відомості, що містяться в них, як докази. З цього приводу варто погодитися з влучним висловленням вчених, які, коментуючи ч. 12 ст. 290 КПК, вказують, що нею фактично передбачена кримінальна процесуальна

санкція стосовно сторін кримінального провадження, яка реалізується в разі невиконання сторонами обов'язку щодо відкриття матеріалів [11, с. 357].

На наш погляд, цілком очевидно, якщо повідомлення про завершення досудового розслідування і відкриття матеріалів з наданням до них доступу – різні процесуальні дії, їх проведення може не збігатися в часі. Виходячи з викладеного, виконання вищезазначених процесуальних дій необхідно фіксувати в двох різних протоколах відповідного найменування.

У протоколі про повідомлення про завершення досудового розслідування найдуть відображені дані, що свідчать про дотримання прав підозрюваного: роз'яснення йому процесуальних прав (в тому числі і права на участь захисника при проведенні процесуальних дій), фіксація клопотань до початку надання доступу до матеріалів.

Протокол про відкриття сторонами кримінального провадження матеріалів з наданням доступу до матеріалів досудового розслідування повинен містити опис матеріалів, до яких надано доступ, які були відкриті сторонами, і мати зазначену кількість томів кримінального провадження з указівкою сторінок. Наведене дозволяє стверджувати, що підписання протоколу підозрюваним і захисником повинно відбуватися тільки спільно, що свідчить про виконання вимог ст. 290 КПК і здійснення права підозрюваного на захист. Такий порядок визначається похідним характером прав захисника від прав підозрюваного. Спільне підписання протоколу є свідченням дотримання прокурором, слідчим права на захист підозрюваного, і навпаки, окреме підписання підозрюваним і захисником протоколу можна розглядати, як порушення цього права.

При виконанні вимог ст. 290 КПК, прокурор або слідчий за його дорученням, на наш погляд, зобов'язаний роз'яснити підозрюваному право на захист, яке йому буде забезпечуватися на підготовчому провадженні, і, відповідно до цього, право заявити клопотання про участь на підготовчому провадженні захисника (за згодою або за призначенням). Таке клопотання, як здається, підозрюваний має право заявити як під час, так і після надання йому доступу до матеріалів досудового розслідування та відкриття матеріалів іншій стороні, у цьому випадку його клопотання заносяться до протоколу.

Висновки. Впровадження у вітчизняне кримінальне процесуальне законодавство новел щодо процедури відкриття матеріалів іншій стороні спонукає виявляти та досліджувати проблемні питання вказаної тематики, а результати цих досліджень, сподіваємося, будуть заслуговувати на впровадження в правозастосовну практику.

Подальше дослідження питань, які були наведені в даній роботі, та їх теоретичне опрацювання, буде сприяти вдосконаленню вітчизняного кримінального процесуального законодавства.

Список використаних джерел:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України, прийнятий Законом України від 13.04. 2012 № 4651-УІ // *Голос України*. – 2012. – № 90–91.
2. Маляренко В.Т. Ознайомлення учасників процесу з матеріалами кримінальної справи / В.Т. Маляренко // *Право України*. – 2002. – № 4. – С. 47–53.
3. Кримінальний процесуальний кодекс України : Науково-практичний коментар у 2 т. / [О.М. Бандурка, Є.М. Блажівський, Є.П. Бурдоль та ін.] ; за ред. В.Я. Тація, В.П. Пшонки, А.В. Портнова. – Х. : Право, 2012. – Т. 1. – 768 с.
4. Юркова Г.В. Реалізація завдань швидкого, повного розкриття злочину в досудових стадіях : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 «Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність». – К., 2001. – С. 12.
5. Фомін С.Б. Відкриття матеріалів іншій стороні кримінального провадження для ознайомлення: чи вирішить новий процесуальний інститут старі проблеми? / С.Б. Фомін // *Адвокат* – 2012. – № 7 (142). – С. 21–25.
6. Кримінально-процесуальний кодекс України : прийнятий Законом УРСР від 28.12.1960 зі змін і доп. станом на 01.03.2011 /упоряд.: В.І. Маринів, О.Г. Шило. – Х. : Право, 2011. – 232 с.
7. Шило О.Г. Теоретико-прикладні основи реалізації конституційного права людини і громадянина на судовий захист у досудовому провадженні в кримінальному процесі України / О.Г. Шило. – Х. : Право, 2011. – 472 с.
8. Корчева Т.В. Проблеми діяльності захисника у досудовому провадженні та в суді першої інстанції. – Х. : Видавець ФО-П Вапнярчук Н.М., 2007. – 200 с.
9. Аленін Ю.П. Особливості відкриття матеріалів іншій стороні за новим КПК України // *Актуальні проблеми кримінального права, процесу та криміналістики : Матеріали 1У Міжнар. на-*

ук.-практ. конф., присвяченої 95-річчю з дня народження проф. М.В. Салтевського (Одеса, 2 листопада 2012 р.) – Одеса : Фенікс, 2012. – С. 237–240.

10. Кримінальний процес : [підручник] / Ю.М. Грошевий, В.Я. Тацій, А.Р. Туманянц та ін. – Х. : Право, 2013. – 824 с.

11. Кримінальний процесуальний кодекс України : Науково-практичний коментар / за ред. С.В. Ківалова, С.М. Міщенко, В.Ю. Захарченко. – Х. : Одіссей, 2013. – 1104 с.

КОТУБЕЙ І. І.,

здобувач кафедри кримінального процесу
(Національна академія внутрішніх справ)

УДК 343.15

ВИДИ ПІДСТАВ ДЛЯ СКАСУВАННЯ АБО ЗМІНИ СУДОВОГО РІШЕННЯ СУДОМ АПЕЛЯЦІЙНОЇ ІНСТАНЦІЇ

У статті аналізуються підстави для скасування або зміни судового рішення судом апеляційної інстанції. Відповідно до змісту кримінального процесуального правопорушення, допущеного судом першої інстанції, усі підстави запропоновано поділити на матеріальні та процесуальні. Запропоновано інші підходи в нормативному закріпленні окремих із них.

Ключові слова: скасування або зміна судового рішення, підстави скасування або зміни судового рішення, законність, обґрунтованість, вмотивованість, справедливість рішення суду першої інстанції, кримінальні процесуальні правопорушення.

В статье анализируются основания для отмены или изменения судебного решения судом апелляционной инстанции. В соответствии с содержанием уголовного процессуального правонарушения, допущенного судом первой инстанции, все основания предложено разделить на материальные и процессуальные. Рассмотрены другие подходы в нормативном закреплении отдельных оснований.

Ключевые слова: отмена или изменение судебного решения, основания для отмены или изменения судебного решения, законность, обоснованность, мотивированность, справедливость решения суда первой инстанции, уголовные процессуальные правонарушения.

In the article the bases for cancellation or judgment change by court of appeal instance are analyzed. According to the maintenance of the criminal procedural offense allowed by court of the first instance, it is offered to divide all bases on material and procedural. Other approaches in standard fixing separate of them are offered.

Key words: cancellation or change of the judgment, basis for cancellation or judgment change, legality, validity, motivation, justice of a judgment of the first instance, criminal procedural offenses.

Вступ. Необхідність підвищення якості судових рішень, престижу України в галузі охорони та захисту прав, свобод і законних інтересів людини, зокрема учасника кримінальних процесуальних відносин, зниження кількості скарг до Європейського суду з прав людини вимагає усунення з судової практики винесення незаконних, необґрунтованих, невмотивованих і несправедливих судових рішень.

Кримінальним процесуальним законом передбачено можливість перегляду судових рішень судами вищих інстанцій, що є важливою умовою забезпечення ефективності правосуддя, виконання завдань кримінального провадження. Ст. 129 Конституції України визначає, що забезпечення апеляційного та касаційного оскарження судових рішень є однією з основних засад судочинства. Встановлення цієї застави має на меті забезпечення виправлення вищестоящим судом помилок і порушень вимог закону, допущених під час досудового розслідування та провадження в суді першої інстанції, гарантування прав і

